

Hanzade Servi

HIÇ KÜSMİYEN ARKADAŞ ARANIYOR

Resimleyen: Gözde Eyce

GİRİŞ

HİÇ KÜSMİYEN ARKADAŞ ARANIYOR
Her gün hal hatır soran,
geçmişin hatalarını bugüne taşımayan,
görüşmek istediğimde bahane bulmayan,
çat kapı sürprizlerle günümü aydınlatan,
mutluluğumu kıskanmayan,
dertlerimi küçümsemeyen,
hem iyi hem kötü günümde hep yanımda olacağını
bildiğim,
hiç küsmeyen arkadaş aranıyor.
Müracaat: Elbette Çıkmaz Kafe, 3 numaralı masa.

Dönenyol ilçesinin yerel gazetesinde çıkan bu ilan, çoğu kişinin dikkatini çekmedi. İlan sayfası zaten çok eğlenceli bir yer sayılmazdı.

**İkinci pati köpek kulübesi. Bobi dubleks kulübeye
çıktığı için satılık.**

**Az kullanılmış cep telefonu. Sadece yirmi dört kez
Hüsniye teyzeyi aradım. Hiçbirini açmadı. (Meğer
telefonu yokmuş.)**

Ucuza matematik dersi alınır.

**Kiralık şifonyer çekmecesı. Birkaç parça eşyanızı
uygun fiyata saklayabilirsiniz.**

Ama çok da haksızlık etmeyelim. Dönenyol ilçesinin yerel gazetesinin ilan sayfası, aslında epey eğlence-
liydi. Pek çok kişi, karikatür ve fıkra köşesi yerine ilan
sayfasına bakmayı tercih ederdi. Hiçbir ilan, komiklik
olsun diye verilmiyordu. Hepsı gerçektı.

Gazeteyi çıkaran Şükrü Battaniye –evet, soyadı
gerçekten öyleydi– ilanları sayfaya sığdırmakta hep
zorlanırdı. Çünkü neredeyse her gün, Nebibe Püskül –
evet, onun soyadı da gerçekten öyleydi– bir şeylerden
yarım sayfa şikâyet ederdi. Evde topuklu ayakkabıyla
dans etmekten hoşlanan bir at beslediğinden şüphe-
lendiğı üst komşusu, tadı çok çilekli değil az armutlu
çıkan dondurma, siparişine üç turşu biberi istemesine
rağmen her seferinde dört turşu biberi koyan lahma-
cuncu, detone öten kuşlar...

Dönenyol gazetesinin ilan sayfası olmasaydı, Ne-
bibe Püskül, içinde kalacak onca şikâyet yüzünden bir
balon gibi şişip gökyüzünde süzölmeye başlayabilirdi.

Tabii ki sonra, bu deneyiminden de şikâyet etmek için yeni ilanlar vermesi gerekirdi.

Şükrü Battaniye, düzenlemekte zorlansa da ilan sayfasından, özellikle de Nebibe Püskül'in ilanlarından memnundu. Çünkü son birkaç aydır gazeteyi onun verdiği ilanların parasıyla çıkarabiliyordu. Sırf bu yüzden, kadının her siparişine fazladan bir turşu biberi eklenmesi için lahmacuncuya düzenli ödeme yapıyordu. Üst komşunun daha çok gürültü çıkarabilmesi için topuklu ayakkabıyla dans edebilen at da aramış, hatta bulmuştu. Ama atın sahibi hayvanını kiralamak için Nebibe Püskül'ün gazete ilanlarına ödediği paranın birkaç katını isteyince, Şükrü Battaniye bu fikrinden vazgeçmişti.

1. BÖLÜM

Çimen, “hiç küsmeyen arkadaş aranıyor” başlıklı ilanı, en iyi arkadaşı Nil’le –kim bilir kaçınıcı kez– küstükleri günün akşamında gördü. Aslında annesiyle babası, *Dönenyol* gazetesini almıyordu. Ama üst komşuları Taklacı Güvercin, gazetenin abonesiydi. Elbette komşuları gerçek bir taklacı güvercin değildi. Bu, altmışını geçmiş, emekli beden eğitimi öğretmeni Fazilet Özperi’nin, jimnastik birincilikleriyle dolu hayatında kazandığı bir lakaptı. Özperi, geçirdiği bir kaza yüzünden bastonla yürümeye başlayana kadar pek çok öğrenci yetiştirmişti.

Çimen, Taklacı Güvercin’in dünya çapında bir jimnastikçi olduğu dönemleri bilmiyordu. (O yıllarda daha doğmamıştı bile.) Ama kadının evine ne zaman gitse, bir müzeyi andıran salonundaki ödüllere, kupalara,

madalyalara hayranlıkla ve birazcık gizlice bakardı. Birazcık gizlice bakmasının sebebi, kadını üzmekten korkmasıydı. Ama ilgilenmiyormuş gibi görünmesi de kadını üzebilirdi. Bu yüzden çok gizlice değil, birazcık gizlice bakıyordu.

Taklacı Güvercin, artık taklalar atamadığı için mutsuzdu. Tatlı sert bir huysuzlukla etrafındaki herkesi ve her şeyi azarlayan bu hanımefendinin, duvara asılı fotoğraftaki hareketi yapan genç kız olduğuna inanmak çok zordu. Çimen bacaklarını o şekilde açıp kafasının üzerine getirseydi, altmış beş yaşına kadar kimse onu çözme yi başaramazdı.

Şükrü Battaniye, Taklacı Güvercin’le röportaj yapmak istiyordu. Ama kadın, bu teklifi ısrarla reddediyordu. Çünkü artık geri dönmeyecek geçmiş günlerinden bahsetmek onu üzüyor ve sinirlendiriyordu.

Şükrü Battaniye geçen ay apartmanın kapısına gelmiş ve kendi uydurduğu bir şarkıyı söyleyerek kadını ikna etmeye çalışmıştı.

*“Sen Taklacı Güverciin,
Bir röportaj verirsiin,
Eskiden çok ünlüydüüüün,
Bırak da dünya duysuuun!”*

Evet, Şükrü Battaniye şarkı uydurma konusunda pek başarılı değildi. (Şu an onun sesini duymadığın için şanslısın. Çünkü şarkı söyleme konusunda da pek başarılı değil.)

“Ay yok artık Battaniye!” diye balkona çıkıp bağırmıştı Taklacı Güvercin. “Gazete aboneliğimi iptal ediyorum!”

“Edemezsin!” demişti adam. “Parasını bir yıllık ödedin ve ben de o parayla kendime yeni bir çamaşır makinesi aldım.”

“Çamaşır makinesi mi?”

“Evet. Eskisi evden kaçtı.”

“O halde bundan sonra gazeteni okumayacağım!”

“Okumazsan okuma!”

Bu tartışmadan sonra, *Dönenyol* gazetesinin dağıtıcısı Kestane Battaniye, –evet, adı gerçekten öyleydi– Taklacı Güvercin’in gazetesini balkona fırlatmaya devam etti. Çünkü dedesi Şükrü Battaniye, gazetenin her aboneye sağ salim ulaştırılması konusunda aşırı titizdi. Öyle ki torununa, gazeteleri abonelerin balkonlarına tek seferde fırlatabilmesi için iki ay boyunca ders vermişti. Bu, epey sabır gerektiren, masraflı bir dönemdi. Kestane Battaniye gazeteleri sürekli yanlış kişilerin balkonuna atıyor; aboneler gazetelerine kavuşamazken, abone olmayanlar her gün bedavadan gazete okuyordu. Dersler esnasında beş kişi, iki kedi, üç tavuk ve sekiz köpeğin kafasına gazete düşse de eğitim nihayet başarıyla sonuçlandı. Böylece Taklacı Güvercin, okumak istemediği gazetelerini her gün balkonunda bulmaya devam etti.

Taklacı Güvercin, kimsenin umurunda olmayan abonelik iptali kararını uygulayarak gazetesini bir alt kata, yani Çimenlerin balkonuna atmaya başladı. İşte Çimen'in bir aydır *Döneriyol* gazetesindeki ilanlara bakmasının sebebi buydu. İlk günlerde, yaşadığı yerdeki insanların böyle ince bir mizah anlayışının olmasından etkilenmişti. Sonrasında, kimsenin mizah anlayışının olmadığını fark etti. İlanlar gerçektir. Fakat hiçbirisi, onu "hiç küsmeyen arkadaş aranıyor" ilanı kadar etkilememiştir. O ilan, diğerlerine göre daha... gerçektir. Çünkü Çimen de artık hiç küsmeyen arkadaş araması gerektiğini düşünmeye başlamıştır.

Nil'le ilkokula başladıklarından beri arkadaşlıklar. Bu da tam altı sene ediyordu. Nil'in kendisine küstüğü günleri üst üste koysaydı, herhalde bu altı senenin yaklaşık iki senesini küs geçirdiklerini görürdü.

Nil sürekli kendi kendine bir şeylere alınıp küsüyor ve barışmak için ilk adımı hep Çimen'den bekliyordu. Hatta çoğu zaman, neye küstüğünü bile söylemiyordu. Aslında bu, mantıklı sayılabilirdi. Çünkü küstüğün kişiyle konuşmaman gerektirdi. Böyle zamanlarda Çimen, "Neye küstüğünü bilmeden, hatamı nasıl telafi edebilirim?" diye mesaj yazıyordu. Mesajları birkaç dakika içinde görülüyor ama hiçbirine cevap gelmiyordu.

Çimen iki aydır, "Nil'in küsme rehberi" diye bir ajanda tutuyordu. Tabii ki bundan Nil'in haberi yoktu. Öğrenirse kesin küserdi.

Ajandaya kayıtlı son küsme sebepleri Ŗunlardı:

10 Eylül: Ŗimen, Nil'in mesajını grmŖ ama cevap vermemiŖti. Ama aslında gerçek öyle değildi. Ŗimen tam mesajı okurken annesi aramıŖtı. KonuŖmaları yaklaşık yirmi dakika srmŖti. Telefonu kapattığı gibi de mesaja cevap yazmıŖtı. Ama Nil, gördüğü halde yirmi dakika boyunca cevap yazmadı diye alınmıŖ ve bu sebep yüzünden tam  gün ks kalmıŖlardı.

17 Eylül: Ŗimen kuzeniyle gittiği kırtasiyeciden bir kalem kutusu almıŖtı. Nil bu kez, "Niye benimle gidince almadın?" diye ksmŖti. ArkadaŖlıklarından iki günü de böyle kaybetmiŖlerdi.

2 Ekim: Yan sınıftan zge, Ŗimen'e "günaydın" demiŖti. Ŗimen de ona "günaydın" demiŖti. Nil, zge'yi sevmediği için Ŗimen'le tam bir hafta konuŖmamıŖtı.

14 Ekim: Nil elbise denerken Ŗimen elbiselerden birinin denizanası gibi göründüğünü sylemiŖti. Nil, kendisine denizanası dediği için ksmŖti. Oysa Ŗimen Nil'e değil, elbiseye denizanası demiŖti. Elbise alınıp ksmediyse, Nil'e ne oluyordu ki? Böyle saçma bir sebep yüzünden denizanası bile ksmezdi. Ama Nil, onunla tam beŖ gün konuŖmamıŖtı.

23 Ekim: Ve en yeni küsme sebepleri... Ŗimen, Nil'e "AlıŖveriŖ merkezine gidelim mi?" diye sormuŖtu. Nil istemediğini sylemiŖti. Ŗimen ısrar etmiŖti. Nil kabul etmemiŖti. Ŗimen biraz daha yalvarmıŖtı. Nil her seferinde "hayır" demiŖti. Ŗimen de bunun üzerine alıŖveriŖ

merkezine kuzenleriyle gitmişti. Nil kuzenlerin sosyal medyadaki paylaşımlarını görünce, “Onlarla daha çok eğleniyorsun herhalde,” deyip küsmüştü.

Çimen birkaç kez, saçları bir gecede beyazlayan insanlara dair haberlere rastlamıştı. Nil’in yüzünden kendi saçlarının da bir gecede beyazlamasından korkuyordu. Bu kadar mantıksız alınganlıklarla nasıl başa çıkacağını artık bilemiyordu. Nil’e “İlk önce defalarca sana sordum ve gelmek istemediğini söyledin,” demişti. Nil cevap bile vermemişti.

Belki de Çimen’i en iyi arkadaşı olmak için yeterince mükemmel bulmuyordu. Çünkü Nil, her şeyiyle, âdeta mükemmel kelimesinin sözlük anlamıydı. Giysileri asla kirlenmez ya da buruşmaz, saçları dağılmaz, kalemle-
rinin ucu kırılmaz, silgileri kaybolmaz, ayakkabıları çamurlanmazdı. Tüm derslerinden en yüksek notu alır, harika piyano çalar, satrançta yetişkinlere bile yenilmez, en uzağa en kısa sürede yüzer ve resim yarışmasının ödülleri kimseye kaptırmazdı. Çimen onun bu kadar çok şeyi nasıl başardığını merak ediyordu. Kendisi tüm öğleden sonralarını alışveriş merkezinde geçirip yorgun argın eve dönerken, Nil voleybol kursuna giderdi.

Hepsine nasıl zaman ayırabildiği de merak konusuydu. Çimen, ödevlerini yapacak zamanı bile bazen zor buluyordu. Okula yetişebilmek için her sabah başka bir şeyden vazgeçmesi gerekiyordu. Saçlarını taramak, sivilcelerine merhem sürmek, dişlerini fırçalamak

ya da çantasını kontrol etmek bunlardan birkaçıydı. Nil her gün okula pırıl pırıl ve tastamam –hatta bazen erken– gelirken, Çimen öğretmenden birkaç dakika önce nefes nefese sınıfa daldığında darmadağın ve mutlaka bir şeyleri unutmuş olurdu. Bir keresinde, yazar etkinliği olduğu gün kitabını evde unuttuğu için kalem kutusuna imza attırmıştı. Üstelik o kalem kutusunu hiç sevmiyordu ve sırf imzalı diye saklamak zorundaydı. O gün Nil, yazara tüm kitaplarını imzalatmakla kalmamış, kendi yazdığı kitabı da imzalayıp adama hediye etmişti.

Evet, Çimen ve Nil birbirinden çok farklıydı. Çimen onun bu kadar mükemmel olmayı nasıl başarabildiğini bilmiyordu. Bazen onun biraz... boş vermesini istiyordu. Çünkü Nil’in mutlu olmadığını hissediyordu.

Bugün, küslüklerinin üçüncü günüydü. Okulda Nil ona ters ters bakıyor ve göz göze geldiklerinde “hıh” diye omuz silkiyordu. Barışmak için Çimen’in bir adım atmasını mı bekliyor yoksa sonsuza dek küs kalmak mı istiyor, anlamak mümkün değildi.

Ne zaman küsseler ilk yaptığı şey, hiç sevmedikleri Duru’yla kol kola gezmek oluyordu. Çimen’in bunu gördüğünden emin olmak için, ikisinin sürekli yan gözle onu izlemesi de çok sinir bozucuydu. Bu daha ne kadar sürecekti? Arkadaşlık böyle bir şey olmamalıydı. Herkes en iyi arkadaşıyla eğlenirken onlar sürekli küsüp duruyordu. İşte bu sebeple, *Döner Yol* gazetesindeki ilan, Çimen’in çok ilgisini çekmişti. Acaba ilanı veren